

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Sneklokken

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Sneklokken", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 296. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid81365/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

*St. St. Blicher**Snekløkken*

Naar alle Blomster slumme i kolde Vintergrav,
 Jeg vaagner af min Dvale, og kaster Dækket af.
 Jeg hører Lærken synge højt udi Himlen blaae,
 Og med sin klare Trille om Vaarens Glæder spaae:
 Jeg kan ej længer tøve; jeg veed, min Tid er kort,
 Jeg nyde maae mit Liv, før det atter iler bort.
 Men der er koldt der oppe, og gjeennem Is og Sne
 Jeg maae mig Vejen bryde, før jeg kan Solen see.
 End Marken er saa øde, saa eenlig staaer jeg her;
 Af mine Brødre ingen jeg finder hos mig nær:
 Da bøjer jeg mit Hoved, i Utid kom jeg frem,
 Og før de andre vaagne, jeg vender atter hjem.
 Dog krandser Haabets Farve mig med sit blege Skjær:
 Jeg skal dog ej uændset uelsket blomstre her.
 En Ungersvend kan finde den hvide Vinterblomst,
 Og tænke i sit Hjerte paa Vaarens Atterkomst;
 Kan vandre med sin Pige fortrolig Arm i Arm,
 Og kjælent hende gjække med Blomsten ved sin Barn.
 Og før igjen jeg segner hen i det lange Blund
 Et Kys saa varmt jeg nyder af Pigens Rosenmund.
 Naar skjønnere frembryde de Sommerblomster smaae,
 Naar mellem Roser dufte Violerne saa blaae:
 Maaskee en kjerlig Taare dog skjænkes mig i Løn,
 Et kjerligt Hjerte tænker paa Vintrens blege Søn.

*Lyriske Digte**Skjaldens Embede*

Du som kun agter *nyttig* Daad i Livet,
 Viid! til *Unytte* er ej Glæden givet;
 Du holder dog i Buur de Nattergale,
 Som kun med Sang sin Føde Dig betale;
 Blandt dine Æbler, dine Urtebede
 Du vil dog Rosen og Violen frode;
 Og stærken Eeg, hvoraf dit Huus du bygger,
 Jo taaler spæde Blomst i sine Skygger.
 Opfylder du end her med stadig Flid
 Din Borgerpligt – foragt ej Skjaldens Id!
 Miskjend dog ej din Lærer og din Ven!
 Han giver dig sit Ait; vilt du igjen
 Ej laane stundom Øre til hans Sang?
 O! den forsinker ej din faste Gang;
 Han gaaer fra din en vidt forskjællig Vej;
 Dog troe mig! uden Maal – det er den ej.

Vil Rovdyr du til Mennesker omskabe,
 Skal tøjleløse Flok sin Vildhed tabe,
 Forvandles til et Folk; skal ud af Skove
 Og Huler de fremløkkes, og ved Love
 Forenes, tammes; og naar de skal lære
 For Pligtens Bud Ærbødighed at bære,
 Naar Kjerlighed skal samle Mand og Kvinde,
 Og helligr Baand de vilde Lyster binde:
 Da er det Skjalden, som med vældig Røst
 Skal røre Hjertet i det haarde Bryst;
 Som en Amphion bygge Huus og Bye;
 Som en Prometheus fra højen Skive
 Nedhente Dyds og Andagts skjønneste Gnist,
 Og ved sin Strengelæg som Orpheus hist
 Forvandle Løvers Myrdelyst til Mod,
 Og stille Stormen i det hede Blod.

Near Ynglingen skal modigt sønderrive
 Vellystens Baand, og for sit Land hengive